

— Минзухарко, братко,
като нямаш татко,
като нямаш майка,
за теб да се вайка,
имаш ли сестриче,
тебе да обича? . . .

„Бялото кокиче
е на мен сестриче;
с него ние двама
сме без татко, мама.

Две деца сиротни,
още неимотни,
с него си дружиме,
с него се тешиме!

Цоцо.

Пролетна приказка.

Зимата царуваше на земята. Тя управляваше от снежния си палат и колкото беше по-студено и по-мразовито, толкова повече тя се радваше.

Тя имаше една едничка дъщеря, княгиня Снежанка. Щом Снежанка се показваше, едри снежни парцали почваха да летят върху земята.

Княгиня Снежанка беше сгодена за княз Пролетко и скоро щяха да правят сватба.

За да бжде пристигането на княз Пролетко по-тържествено, той прати предвестници да известят на всички и подготвят идването му. Най-напред пристигна Южняка. Той пропъди Леденяка и неговия син Мраза. Сърдити и печални, и двамата натуснаха земята.

Тогава пристигнаха безброй малки, златни, слънчеви лъчи; те огряха земята и разтопиха останалите тук-таме лед и снег.

Прилетяха дроздовете и право в ланските си къщички. Но каква изненада! — Къщичките им заети от врабци. И разбира се, без кавга и бой не се размина.

Една сутрин се показва и младата зелена тревичка.

„Ние сме съвсем млади, първи през тази година!“